

койно нѣколко секунди“ желяехъ азъ, като дебиѣхъ пеперудата.

И ето — единъ мигъ и азъ викнахъ отъ радостъ:

— Пауново око! пауново око!

Чухъ задъ себе си какъ тича Герги и следъ него Малиновъ. Но не вдигнахъ очи: пазѣхъ своето съкровище, покрито съ мрежата.

— Чакайте, азъ ще я взема, вие пакъ ще я изпуснете! — каза Георги.

— Чакайте, азъ, — шепнѣше Сашо.

Но азъ ядосано ги отстранихъ.

— Не ми прѣчете! Ако ми прѣчите, то, разбира се, ще я изпусна, — отчаяно и развълнувано казахъ, безъ да ги погледна.

Азъ пѣхнахъ треперящата си ржка въ мрежата и успѣхъ да хвана пеперудата за мекото ѣ тѣлце. Внимателно подигнахъ мрежата съ другата си ржка и ето тя, тази прелестна йо, това чудесно пауново око въ моитѣ ржце!

Тя трептѣше и се блѣскаше, мърдаше мустачетата си. Тѣлцето ѣ бѣше меко, цѣло обрасло съ рждивии космици, а крилата ѣ съ голѣми сини очи — съвсемъ кадифени.

— Сега какво да правя? смутено продумахъ азъ.

— Притиснете гърдитѣ ѣ! Вижте, тя мърда, ще я развалите! — завика нетърпеливо Сашо.

И азъ съ своитѣ груби, безжалостни прѣсти припритиснахъ това малко меко тѣлце и умъртвихъ пеперудата.

Тя лежеше мъртва на моята дланъ, но още не затвърдѣла. Азъ я гледахъ силно смутена.

Всичкото ми вълнение, ловджийската ми треска изчезнаха въ този мигъ. Стана ми тжжно и противно-